

IN MEMORIAM,

DUŠAN POPOVIĆ, GEODETA

9. januara, 1977. godine iznenadna smrt otrgla je iz naše sredine jednog od prvih poslijeratnih pionira i pregalaca geodetske struke u Bosni i Hercegovini, dragog kolegu i humanog čovjeka druga Dušana Popovića.

Dušan Popović, geodeta rođen je 1905. godine u Uvcu kod Višegrada. Geodetsku tehničku školu je završio u Beogradu. U službu je stupio 1927. godine u Odjeljenje katastra i državnih dobara pri Ministarstvu finansija gdje je ostao sve do rata 1941. godine. U tom periodu radio je na novom premjeru u mnogim krajevima Makedonije i Srbije.

Od 1935. godine radio je u Katastarskoj upravi u Bitolju, a 1938. godine prelazi za šefa Katastarske uprave u Ohridu. Okupacione bugarske vlasti 1941. godine progonile ga iz Makedonije u Srbiju, gdje se prvo zapošljava u Guči, a zatim u Čačku kao šef Uprave i tu ostaje do oslobođenja zemlje. Iz Čačka odlazi na poslove kolonizacije u Vojvodinu, a zatim na zahtjev naše Vlade odlazi na iste poslove u NR Albaniju gdje ostaje do kraja jula 1946. godine.

Odazivajući se pozivu Vlade NR Bosne i Hercegovine 1947. godine došao je u BiH gdje je postavljen za rukovodioca Geodetske sekcije u Banja Luci kojom je uspješno rukovodio sve do 1950. godine, kada je postavljen za inspektora Republičke geodetske uprave u Sarajevu. Na dužnosti inspektora ostao je sve do 31. maja 1967. godine kada je penzionisan.

U geodetsku struku za dobrobit naše Socijalističke zajednice ugradio je cijelog sebe i postigao impozantne rezultate, međutim, veliki su njegovi uspjesi u formiranju svoje porodice i odgoju troje djece, kao primjernih građana naše socijalističke zajednice.

Sticao se dojam da drug Dušan sve poslove, kako stručne tako i one rukovodne i inspektorske, obavlja sa izvanrednom lakoćom. I zaista sve je radio sa sebi svojstvenom mirnoćom, šarmom pravog intelektualca i pedagoga i nadasve čovjeka koji je uvijek pred sobom vidio samo čovjeka. On je jedan od starije generacije geometara za kojeg se može slobodno reći da je bio talentovan za svoj poziv sa izrazitim smislom za rad sa ljudima.

Dušan je volio ljude, volio društvo i šalu, ali je u svemu znao da nađe pravu mjeru, što je samo privilegija široke opšte kulture koju je on neosporno imao.

Zbog svih svojih takvih osobina od kolega, poznanika i prijatelja koji su ga poznavali je bio cijenjen, poštovan i voljen.

Za sve što je dao, za vrline čovjeka i stručnjaka neka je vječna slava i hvala kolegi Dušanu Popoviću.

V. Lukić